

מסכת נגעים

פרק י

א. הַנִּתְקִים מִטֻּמְאֵין בְּשָׁנִי שְׁבוּעוֹת, וּבְשָׁנִי סִמָּנִים, בְּשַׁעַר צֹהֵב
דֶּק וּבְפִשְׁיוֹן. בְּשַׁעַר צֹהֵב דֶּק, לְקוֹי קֹצֵר, דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי
יֹחָנָן בֶּן נֹרִי אָמַר, אֶפְלוּ אֲרוּךְ. אָמַר רַבִּי יֹחָנָן בֶּן נֹרִי, מָה הַלְּשׁוֹן
אוֹמְרִים, דֶּק מִקֵּל זֶה, דֶּק קִנְיָה זֶה, דֶּק לְקוֹי קֹצֵר, אוֹ דֶּק לְקוֹי אֲרוּךְ.
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, עַד שֶׁאֵנִי לְמִדִּים מִן הַקִּנְיָה, נִלְמַד מִן הַשַּׁעַר.
דֶּק שֶׁעָרֹ שֶׁל פְּלוּגִי, דֶּק לְקוֹי קֹצֵר, לֹא דֶּק לְקוֹי אֲרוּךְ:

ב. שַׁעַר צֹהֵב דֶּק מִטֻּמְאָ מִכֶּנֶס, וּמִפֶּתַח, וּמִבֶּצֶר, וְשֵׁלָא מִבֶּצֶר,
הַפּוֹד, וְשֵׁלָא הַפּוֹד, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֵינוֹ
מִטֻּמְאָ אֶלָּא הַפּוֹד. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדִין הוּא, מָה אִם שַׁעַר לָבֹן,
שֶׁאֵין שַׁעַר אַחֵר מִצִּיל מִיָּדוֹ, אֵינוֹ מִטֻּמְאָ אֶלָּא הַפּוֹד. שַׁעַר צֹהֵב דֶּק
שֶׁשַּׁעַר אַחֵר מִצִּיל מִיָּדוֹ, אֵינוֹ דִּין שֵׁלָא יְטִמָּא אֶלָּא הַפּוֹד. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, כָּל מְקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לוֹמַר הַפּוֹד, אָמַר הַפּוֹד. אֲבָל הַנִּתְקִ
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (ויקרא יג) וְלֹא הָיָה בּוֹ שַׁעַר צֹהֵב, מִטֻּמְאָ הַפּוֹד וְשֵׁלָא
הַפּוֹד:

ג. הצומח מציל מיד השער צהב ומיד הפשיון, מכנס, ומפזר, מבצר, ושלל מבצר. והמשאר מציל מיד שער צהב ומיד הפשיון, מכנס, ומפזר, ומבצר. ואינו מציל מן הצד, עד שיהא רחוק מן הקמה מקום שתי שערות. אחת צהבה ואחת שחרה, אחת צהבה ואחת לבנה, אינן מצילות:

ד. שער צהב שקדם את הנתק, טהור. רבי יהודה מטמא. רבי אליעזר בן יעקב אומר, לא מטמא ולא מציל. רבי שמעון אומר, כל שאינו סימן טמאה בנתק, הרי הוא סימן טהרה בנתק:

ה. פיצד מגלחין את הנתק. מגלח חוצה לו ומניח שתי שערות סמוך לו, כדי שיהא נפר אם פשה. הקליטו בשער צהב, הלך שער צהב וחזר שער צהב, וכן בפשיון, בפתילה, בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני, לאחר הפטור, הרי הוא כמות שהיה. הקליטו בפשיון, והלך הפשיון וחזר הפשיון. וכן בשער צהב, בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני, לאחר הפטור, הרי הוא כמו שהיה:

ו. שני נתקים, זה בצד זה, ושיטה של שער מפסקת ביניהם, נפרץ ממקום אחד, טמא. משני מקומות, טהור. כמה תהא הפרצה, מקום שתי שערות. נפרץ ממקום אחד כגריס, טמא:

ז. שְׁנֵי נִתְקִין, זֶה לַפָּנִים מִזֶּה, וְשִׁטָּה נָשַׁל שִׁעָר מִפְּסָקָת בִּינְיָהוּ, נִפְרָץ מִמָּקוֹם אֶחָד, טִמָּא. מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת, טָהוֹר. כִּמָּה תֵּהֵא הַפְּרָצָה, מְקוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת. נִפְרָץ מִמָּקוֹם אֶחָד כְּגָרִיס, טָהוֹר:

ח. מִי שֶׁהִיָּה בּוֹ נִתְקַן וּבּוֹ שִׁעָר צָהָב, טִמָּא. נוֹלַד לוֹ שִׁעָר נֶשְׁחָר, טָהוֹר. אִם עַל פִּי שֶׁהִלֵּךְ לוֹ שִׁעָר נֶשְׁחָר, טָהוֹר. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל נִתְקַן שֶׁטָּהַר נֶשְׁעָה אַחַת, אֵין לוֹ טִמְאָה לְעוֹלָם. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל שִׁעָר צָהָב שֶׁטָּהַר נֶשְׁעָה אַחַת, אֵין לוֹ טִמְאָה לְעוֹלָם:

ט. מִי שֶׁהִיָּה בּוֹ נִתְקַן כְּגָרִיס, וְנִתְקַן כָּל רֹאשׁוֹ, טָהוֹר. הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן אֵין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדִין הוּא, מָה אִם עוֹר הַפָּנִים וְעוֹר הַבֶּשֶׁר, שְׁיֵשׁ דִּבְרַר אַחֵר מִפְּסִיק בִּינְיָהֶם, מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה, הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן שְׁאִין דִּבְרַר אַחֵר מִפְּסִיק בִּינְיָהֶם, אֵינוֹ דִּין שְׁיַעֲכָבוּ זֶה אֶת זֶה. הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן אֵין מַצְטַרְפִּין זֶה עִם זֶה, וְאֵין פּוֹשִׁין מִזֶּה לָזֶה. אֵיזֶה הוּא זָקֵן, מִן הַפָּרֶק נָשַׁל לְחֵי עַד פָּקָה נָשַׁל גְּרָגְרַת:

י. הַקֶּרֶחַת וְהַגְּבִיחַת מִטִּמְאוֹת בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, בְּשָׁנֵי סִמָּנִים, בְּמַחֲזִיָּה וּבִפְסִיּוֹן. אֵיזֶה הִיא קֶרֶחַת, אָכַל בָּשָׂם, סֶךְ בָּשָׂם, מִכָּה שְׁאֵינָה רְאוּיָה לְגִידֵל שִׁעָר. אֵיזֶה הִיא קֶרֶחַת, מִן הַקֶּדְקֵד הַשּׁוֹפֵעַ לְאַחֲרָיו עַד פָּקָה נָשַׁל צִנָּאר. אֵיזֶה הִיא גְּבִיחַת, מִן הַקֶּדְקֵד הַשּׁוֹפֵעַ לְפָנָיו עַד כְּנָגֵד שִׁעָר

מלמעלן. הקרחת והגבחת אינן מצטרפות זו עם זו, ואינן פושות
מזו לזו. רבי יהודה אומר, אם יש שער ביניהן, אינן מצטרפות.
ואם לאו, הרי אלו מצטרפות: